

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13CoCsp/4/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8220200068
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8220200068.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Mariany Muránskej v spore žalobcu E. J. I., I., so sídlom N. X, XXX XX D., X.: XX XXX XXX, právne zastúpený advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanej E. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom N. XXX/XX, XXX XX D., o zaplatenie 144,81 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov, č.k. 2Csp/3/2020-90 zo dňa 11. septembra 2020, takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:
„I. Súd žalobu zamietá.

II. Žalovanej nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznáva.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, § 52 ods. 1 až 4, § 524 ods. 1, 2, § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, § 2 ods. 1, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávok, § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. Vychádzal zo zistenia, že dňa XX.XX.XXXX žalovaná ako dlžník uzavrela s bankou U. o kreditnej karte (spotrebiteľský úver), predmetom ktorej bolo poskytnutie spotrebiteľského revolvingového úveru s celkovým úverovým rámcom 300,- Eur. Listom zo dňa 09.02.2017 banka oznámila žalovanej, že je v omeškaní so splácaním pohľadávky a zároveň vyzvala žalovanú, aby dlžnú sumu uhradila do 15 dní od doručenia výzvy. Doklad o tom, že výzva sa dostala do dispozičnej sféry žalovanej žalobca nepredložil. Listom zo dňa 18.12.2018 banka oznámila žalovanej, že pohľadávka je splatná v celom rozsahu, pričom žalovaná bola tiež upozornená na to, že v prípade, ak dlžnú sumu neuhradí je oprávnená postúpiť pohľadávku tretej osobe. Doklad o tom, že výzva sa dostala do dispozičnej sféry žalovanej žalobca nepredložil. Dňa 22.03.2019 na základe zmluvy o postúpení pohľadávok banka postúpila pohľadávku voči žalovanej na žalobcu ako postupníka, čo žalovanej oznámila listom nazvaným Oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 30.03.2019. Z prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok zo dňa 22.03.2019 bolo zistené, že k zosplateniu pohľadávky malo dôjsť dňa 22.01.2017.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že vzhľadom na povahu účastníkov zmluvy za nesporné považoval, že zmluvný vzťah je vzťahom spotrebiteľským, keďže právny predchodca žalobcu (banka) ako dodávateľ pri uzatváraní zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a uzavrel predmetnú zmluvu so žalovanou, ktorá je fyzickou osobou - nepodnikateľom (čo vyplýva z jej označenia v zmluve identifikačnými znakmi typickými pre nepodnikateľa - menom, priezviskom, bydliskom, rodným číslom). Vzhľadom na to, že postupom pohľadávky bola I., teda banka, musel posúdiť, či boli splnené zákonné podmienky pre postúpenie tzv. bankovej pohľadávky. Poukázal na fakt, že žalobca tvrdil, že žalovaná neplnila splátky v dohodnutých termínoch a v podaní doručenom dňa 17.08.2020 tvrdil, že banka zmluvu vypovedala/vyhlásila mimoriadnu splatnosť dlžného zostatku ku dňu 22.01.2017. V tejto súvislosti poukázal na znenie niektorých ustanovení zmluvy, Všeobecných obchodných podmienok, Produktových obchodných podmienok, pretože ak žalobca tvrdil, že banka vypovedala zmluvu, nepredložil dôkaz, ktorým by toto tvrdenie preukázal. Žalobca predložil dve výzvy banky, avšak zo žiadneho z uvedených listinných dôkazov nevyplýva, aby banka zmluvu vypovedala a rovnako nepredložil dôkaz o tom, aby sa tieto písomnosti dostali do dispozičnej sféry žalovanej. Ak by pritom išlo o výpoveď zmluvy, musela by uplynúť výpovedná doba, čo však žalobca v konaní nepreukázal. Okrem toho žalobca vo vyjadrení popri termíne „výpoveď“ použil termín „vyhlásenie mimoriadnej splatnosti dlžného zostatku“, súčasne z prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok vyplýva, že k zosplateniu pohľadávky malo dôjsť dňa 22.01.2017. K uvedenému poukázal súd prvej inštancie na § 565 Občianskeho zákonníka a keďže ani zo zmluvy, ani z ďalších dojednaní medzi bankou a žalovanou nevyplýva možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, v danom prípade k tomuto nemohlo ani platne dôjsť. Okrem toho, ak k zosplateniu malo dôjsť dňa 22.01.2017, ani výzva zo dňa 09.02.2017, ani výzva zo dňa 18.12.2018 nemôžu byť výpoveďou zo zmluvy, keďže v okolnostiach takýchto prípadov tu najskôr musí byť jednostranný právny úkon výpovede, následne musí uplynúť výpovedná doba a tak dochádza k ukončeniu zmluvného vzťahu. V tomto prípade obe písomnosti sú vyhotovené potom, čo malo dôjsť k splatnosti pohľadávky v celom rozsahu. Z tvrdení žalobcu nie je zrejmé, ako banka v naznačených súvislostiach postupovala a keďže žalobca nepreukázal ukončenie zmluvného vzťahu výpoveďou, pričom k mimoriadnej splatnosti úveru nemohlo platne dôjsť pre absenciu zmluvného dojednania, nie je možné urobiť záver o tom, žeby predmetný úver bol ku dňu postúpenia splatný. Dodal, že výzva je základným predpokladom pre postúpenie bankovej pohľadávky a musí predchádzať postúpeniu aspoň 90 dní. Samotná výzva bez preukázania, že táto sa mohla dostať do dispozičnej sféry žalovanej sama o sebe nestačí. Súd prvej inštancie zastáva názor, že z dikcie § 92 ods. 8 zákona o bankách jednoznačne vyplýva, že banka musí preukázateľne písomne vyzvať dlžníka na plnenie splatného dlhu 90 dní pred postúpením pohľadávky, pričom žalobca uvedené hodnoverne nepreukázal, keďže nepredložil dôkaz o odoslaní a doručovaní výzvy žalovanej, že dodržal podmienky pre platné postúpenie pohľadávky. Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom. Ak by sa žalobca domnieval, že v danom prípade bola banka oprávnená postúpiť pohľadávku voči žalovanej v zmysle bodu 12. Rôzne, ods. 12.4. VOP, ktorý umožňuje postúpenie bankovej pohľadávky bez splnenia podmienok stanovených v § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., musel konštatovať, že takéto dojednanie je v rozpore so zákonom a spôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, ide preto o neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá je neplatná. Z uvedeného vyplýva, že žalobca nepreukázal, že sa platne stal veriteľom uplatnenej pohľadávky voči žalovanej, teda nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitimitáciu na jej uplatňovanie a z uvedeného dôvodu súd žalobu zamietol.

5. O trovách konania rozhodol tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol, čo znamená, že úspešnej žalovanej by patril nárok na náhradu trov konania. Žalovaná si však žiadne trovy neuplatnila a z obsahu spisu jej ani žiadne trovy nevyplývali, a preto jej súd nárok na náhradu trov konania nepriznal.

6. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Odvolanie právne odôvodnil § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). V prvom rade poukázal na to, že súd rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania, pričom v zmysle znenia § 297 C.s.p. nie je možné vo veci rozhodnúť a žalobu zamietnuť bez toho, aby súd vo veci nenariadil pojednávanie, na ktorom je možné doplniť dokazovanie zo strany oboch strán. Z uvedeného dôvodu mal za to, že rozhodnutie súdu je nesprávne, resp. vychádza z nesprávneho procesného postupu. Rovnako poukázal na znenie § 171 ods. 1 C.s.p. a § 181 ods. 2 C.s.p., pričom mal za to, že súd v konaní nevyslovil svoje predbežné právne posúdenie, neprezentoval pred stranami žiadnu skutočnosť ako spornú, čím nevytvoril zákonný priestor na doplnenie dôkazov, na základe čoho mu odňal možnosť konať pred súdom. V tomto smere poukázal aj na rozhodnutia krajských súdov v obdobných veciach. K preukázaniu

splnenia podmienok v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách uviedol, že podľa jeho názoru bolo v konaní preukázané, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu zákon ukladá. Poukázal na to, že žalovaná bola v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a zároveň bola postupcom vyzvaná na úhradu svojho peňažného záväzku, a to výzvami zo dňa 09.02.2017 a 18.12.2018. Ďalej poukázal na znenie § 150 ods. 1 C.s.p a § 151 ods. 1 C.s.p., a pretože jeho skutkové tvrdenia neboli popreté protistranou, bolo ich potrebné považovať za nesporné skutkové tvrdenia. Mal za to, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko v konaní bolo preukázané, že žalovaná bola v čase postúpenia pohľadávky napriek viacerým písomným výzvam postupcu v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a teda bolo preukázané, že zo strany postupcu nedošlo k porušeniu zákona. V tejto súvislosti poukázal aj na iné rozhodnutia krajských súdov v obdobných veciach. K zasielaným výzvam uviedol, že sa jedná o kvalifikované výzvy a záver súdu prvej inštancie považuje za nepreskúmateľný, absurdný a prihladnuc na pasivitu žalovanej a neexistenciu popretia jeho skutkových tvrdení ohľadom doručenia výziev v konaní. K splatnosti úveru uviedol, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti nie je zákonnou náležitosťou vyžadovanou pre platné postúpenie pohľadávky, ale len oprávnením postupcu, pričom jeho využitie nepotreboval v uvedenom prípade ani tvrdiť alebo preukazovať, pretože má za to, že pohľadávka bola splatná pred jej postúpením na žalobcu. Poukázal na to, že súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vôbec nevysporiadal s tým, že poskytnutý úver sa stal splatný už minimálne 20. splátkou od jeho čerpania. Uviedol, že v konaní bolo preukázané, že úver sa stal splatným v celom rozsahu v zmysle uplynutia konečnej splatnosti úveru, preto súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu zmenil tak, že vyhovie žalobe v celom rozsahu, resp. ho zruší a vráti na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si vyčíslil trovy odvolacieho konania.

7. Žalovaná sa k podanému odvolaniu nevyjadřila.

8. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

9. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

10. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym procesným postupom, porušením práva na spravodlivý proces, nepreskúmateľnosťou rozhodnutia, nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

11. K nesprávnemu procesnému postupu týkajúceho sa nemožnosti vyjadriť sa k predbežnému právnemu posúdeniu a nenariadenia predbežného prejednania a pojednávania veci odvolací súd uvádza, že predbežné prejednanie sporu je fakultatívnym inštitútom a teda je na úvahe súdu, či takéto predbežné prejednanie nariadi. Obligatívnym inštitútom v zmysle § 181 ods. 2 C.s.p. je stanovisko súdu k skutkovým tvrdeniam a navrhovaným dôkazom, teda tzv. predbežné právne posúdenie, ktoré má zamedziť prekvapivosti rozsudku z dôvodu, aby bol postup súdu pre strany v konaní transparentný a predvídateľný. Uvedená požiadavka je tak prejavom zásady kontradiktórnosti konania, keď je zároveň kladený väčší dôraz na zodpovednosť strany za jej vlastnú procesnú aktivitu a za rovnako transparentné

substancovanie skutkových tvrdení a dôkazných návrhov. Pre využitie práva strany na predbežné právne posúdenie je potrebné, aby strana využila svoje oprávnenie a zúčastnila sa na pojednávaní. Odvolací súd nepovažuje za dôvodnú túto odvolaciu námietku, pretože súdu uviesť predbežné právne posúdenie má súd povinnosť v zmysle ust. § 181 ods. 2 C.s.p. vykonať na prvom pojednávaní. V danom prípade súd prvej inštancie nenariadil pojednávanie, nakoľko mal splnené procesné podmienky na verejné vyhlásenie rozsudok podľa § 297 písm. b) C.s.p., preto táto odvolacia námietka naplnená byť nemohla.

12. K námietke porušenia práva na spravodlivý proces odvolací súd uvádza, že porušením práva na spravodlivý súdny proces sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv strany sporu, ktoré jej poskytujú predpisy upravujúce civilný proces. O procesnú vadu, ktorá má za následok nesprávny procesný postup v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Súd prvej inštancie v predmetnom prípade nenariadil pojednávanie, pretože mal za to, že sú splnené podmienky v podľa § 297 C.s.p., s čím sa odvolací súd stotožňuje, nakoľko išlo o prípad jednoduchého právneho posúdenia, skutkové tvrdenia strán neboli sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšovala sumu 1.000,- Eur. Vo vzťahu neuvedeniu predbežného právneho posúdenia odvolací súd len poukazuje na to, že v prípade opomenutia takéhoto postupu sa vydaním rozhodnutia vo veci samej sa konvaliduje. V rozhodnutí o veci samej prvoinštančný súd svoje názory oznámi a tým zhojí tento procesný nedostatok a prípadné odňatie práva na spravodlivý súdny proces stranám sporu. Z uvedených dôvodov tento odvolací dôvod naplnený nebol.

13. K nepreskúmateľnosti rozsudku odvolací súd uvádza, že iba také rozhodnutie je nepreskúmateľné, ktorého právne závery sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, resp. tieto právne závery v žiadnej možnej interpretácii z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplývajú. Z odôvodnenia tu napadnutého rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. Za daného stavu potom odôvodnenie tu napadnutého rozsudku rešpektuje kautely určujúce minimálnu mieru racionality a konzistencie skutkovej a právnej argumentácie, teda je preskúmateľné.

14. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie nevyhnutné pre posúdenie predmetnej sporovej veci. Z uvedeného vychádzal aj odvolací súd v zmysle ust. § 383 C.s.p.. Odvolací súd na tomto mieste zdôrazňuje, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že táto odvolacia námietka naplnená nebola.

15. K námietke o nesprávnom právnom posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Ani táto odvolacia námietka naplnená nebola.

16. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

17. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená zmluva je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde právny predchodca žalobcu vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaná je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa.

18. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že je daný dôvod na zamietnutie žaloby, pretože žalobca nedisponuje aktívnou vecnou legitimáciou v konaní, nakoľko medzi ním a jeho právnym predchodcom neboli splnené zákonom stanovené podmienky pre postúpenie bankovej pohľadávky. Súd prvej inštancie uviedol, že v predmetnom prípade nebolo možné dospieť k záveru o platnom odstúpení od zmluvy z dôvodu absencie samotného jednostranného právneho úkonu, ako ani k záveru o platnom predčasnom zosplatnení úveru, v dôsledku absencie dohody o prípadnom zosplatnení úveru. Žalobca s uvedeným záverom súdu prvej inštancie nesúhlasil a mal za to, že pohľadávka žalovanej bola v čase postúpenia splatná. Odvolací súd sa preto v rámci odvolacieho konania vzhľadom na obsah odvolania žalobcu zaoberal len preskúmaním postupu a záveru súdu prvej inštancie o tom, že v predmetnom prípade nedošlo k platnému zosplatneniu úveru.

19. Zákon o bankách predstavuje lex specialis vo vzťahu k Občianskemu zákonníku, ktorý čo sa týka inštitútu cesie sprísňuje pravidlá pri postupovaní pohľadávok z bánk na iné subjekty. V súvislosti s odvolacou námietkou žalobcu ohľadom postúpenia úveru z banky na nebankový subjekt, odvolací súd rovnako poukazuje na skutočnosť, že v zmysle uvedeného ustanovenia môže byť predmetom postúpenia iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už (i) splatnou (dospelé splátky), a to za predpokladu predchádzajúcej (ii) písomnej výzvy po tom, čo bol klient banky (iii) nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky a musia byť splnené kumulatívne v čase postúpenia pohľadávky.

20. Zo znenia ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách vyplýva, že prvou obligatórnou podmienkou pre platnú cesiu bankovej pohľadávky je to, že predmetom takejto cesie môže byť len pohľadávka ako celok, resp. jej časť, ktorá je v čase postúpenia splatnou. V prípade, ak je plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy dohodnuté v splátkach, pre platné zosplatnenie úveru je v zmysle Občianskeho zákonníka potrebné kumulatívne dodržanie stanovených podmienok, a to: (i) ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, (ii) dohoda medzi veriteľom a dlžníkom o tom, že ak sa nesplní niektorá splátka, stane sa zročným celý dlh (ide o tzv. stratu výhody splátok), prípade celý dlh sa stane zročným aj vtedy, ak to bolo určené v rozhodnutí súdu, (iii) uplatnenie práva najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a (iv) upozornenie spotrebiteľa na uplatnenie tohto práva v lehote nie kratšej ako 15 dní. Až po kumulatívnom splnení uvedených podmienok možno dospieť k záveru, že došlo k platnému zosplatneniu spotrebiteľského úveru.

21. Z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie však vyplynulo, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou práve dohoda o možnosti veriteľa vyhlásiť dlh za predčasne splatný absentovala. Žalobca ani v podanom odvolaní neuviedol žiadne tvrdenia a neoznačil žiadne dôkazy, z ktorých by uvedená skutočnosť vyplývala. Z uvedeného dôvodu sa preto možno stotožniť so záverom súdu prvej inštancie, že v predmetnom prípade nedošlo k platnému zosplatneniu spotrebiteľského úveru, preto nemohlo dôjsť ani k splneniu prvej obligatórnej podmienky pre platné postúpenie bankovej pohľadávky v zmysle Zákona o bankách, v dôsledku čoho súd prvej inštancie dospel k správne záveru o neplatnom postúpení bankovej pohľadávky, v dôsledku čoho žalobca nie je nositeľom aktívnej vecnej legitimácie.

22. Odvolací súd však poukazuje ešte na to, že v prípade, aj keby došlo medzi právnym predchodcom žalobcu a žalobcom k splneniu prvej obligatórnej podmienky v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách,

teda k postúpeniu už splatnej pohľadávky, nebolo by možné konštatovať splnenie druhej obligatórnej podmienky v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách, nakoľko pre platnú cesiu bankovej pohľadávky je potrebná písomná výzva banky, ktorá má byť klientovi banky doručená a napriek tejto písomnej výzve je klient banky v kvalifikovanom omeškaní (nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní). Až po preukázaní, že klientovi banky bola takáto výzva zo strany banky doručená, prichádza do úvahy postúpenie bankovej pohľadávky, zodpovedajúcej omeškanému záväzku inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou. Písomná výzva, ktorá spĺňa vymedzené kritériá je základným predpokladom pre cesiu bankovej pohľadávky alebo jej časti na inú osobu.

23. Ani v prípade vyššie uvedenej podmienky nemal súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania za preukázané, že zo strany žalobcu, resp. jeho právneho predchodcu došlo k reálnemu odoslaniu oboch výziev alebo vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru žalovanej, teda nemal preukázané, že tieto výzvy sa reálne dostali do jej dispozičnej sféry. Odvolací súd uvádza, že pre splnenie podmienky písomnej výzvy bolo nevyhnuté, aby sa predmetná písomná výzva dostala aspoň do dispozičnej sféry žalovanej, teda aby táto bola žalovanej odoslaná a doručená, nepostačujúcim pre splnenie uvedenej podmienky tak bolo len písomné vyhotovenie výzvy. Vzhľadom na to, že žalobca nijakým spôsobom nepreukázal ani reálne doručenie písomnej výzvy žalovanej, možno konštatovať, že ani druhá podmienka pre platné postúpenie bankovej pohľadávky v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách nebola splnená.

24. Vyššie uvedené nenaplnenie prvej a ani druhej z kumulatívne stanovených podmienok má tak za následok, nedostatok aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, čo správne uviedol súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení.

25. Vecná legitímácia je stav vyplývajúci z hmotného práva. Záonné podmienky pre postúpenie pohľadávky splatnej za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy už spomínaného ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Z dôvodu, že tieto skutočnosti v prejednávanej veci preukázané neboli súd prvej inštancie správne dospel k záveru že žalobca nemá aktívnu vecnú legitímáciu na podanie žaloby.

26. Záverom odvolací súd uvádza k námietke žalobcu, že vyjadrenia žalovanej nie je možné považovať za nesporné v zmysle § 151 C.s.p. odvolací súd uvádza, že pasivita žalovanej v konaní nemôže mať automaticky za následok povinnosť súdu priznať akýkoľvek žalobcom uplatnený nárok, a to navyše ak ide o konanie, v ktorom vystupuje spotrebiteľ. Napriek skutočnosti, že žalovaná bola v priebehu prvoinštančného konania pasívna, nevyjadřila sa k podanej žalobe a ani k ďalším žalobcom predloženým dôkazom, nemožno v konečnom dôsledku dospieť k záveru o nespornosti skutkových tvrdení žalobcu, pretože ani uvedená skutočnosť neznamená, že súd musí rozhodnúť len na základe takto tvrdených skutočností a predložených dôkazov. Samotný Civilný sporový poriadok v prípade spotrebiteľských sporov dáva súdu možnosť vykonať aj tie dôkazy, ktoré neboli spotrebiteľom navrhnuté, a to najmä vtedy, ak je to nevyhnuté pre rozhodnutie vo veci, pričom súd môže aj bez návrhu takýto dôkaz obstaráť alebo zabezpečiť, čím sa tak sleduje vyrovnanie prirodzene nevyváženého postavenia medzi sporovými stranami, t.j. medzi veriteľom a spotrebiteľom. Skutočnosť, že žalobca v konaní na súde prvej inštancie uviedol svoje tvrdenia a predložil dôkazy, nezabavila súd prvej inštancie preskúmať spotrebiteľskú zmluvu ex offo, teda či táto neobsahuje prípadne aj neprijateľné zmluvné podmienky. Z uvedeného dôvodu odvolací súd vyhodnotil túto odvolaciu námietku za nedôvodnú.

27. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že správnemu výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

28. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

29. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že stranám sporu nebol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V odvolacom konaní bola úspešná žalovaná, ktorá bola však v odvolacom konaní pasívna a zo spisu jej žiadne preukázateľné trovy odvolacieho konania nevyplývajú, ani si ich neuplatnila. V odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi nemohla byť priznaná náhrada trov odvolacieho konania. Súd preto vyslovil, že

stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Správnosť takého rozhodnutia vyplýva aj z rozhodnutia NS SR sp.zn. 6Cdo/544/2015.

30. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).